

[Lindberg.]

manden er afskediget på grund af, at han er medlem af en fagforening. Det er en lang række forhold, der gør sig gældende.

Endelig vil jeg gerne sige med hensyn til enkeltmandsafskedigelserne, at når jeg pegede på, at vi ønskede en ændring i forholdene, er det klart, at vi principielt ønsker dem gennemført ad overenskomstmæssig vej, fordi vi mener, det er rigtigt, at arbejdsmarkedets partnere ordner disse forhold selv, men selvfølgelig kan det være nødvendigt, at vi stiler mod en lovgivning som den i Norge, hvorefter man har noget, som hedder arbejderværn, hvor man kan få prøvet enkeltmandsafskedigelser, når man mener, det er usaglige grunde, som ligger til grund for afskedigelsen. Noget sådant kan altså blive nødvendigt, men vi vil længst muligt undgå at gå frem ad lovgivningens vej på disse områder, fordi vi mener, vi bedst kan ordne forholdene ved forhandling mellem arbejdsmarkedets partnere.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Der kan ikke blive nogen uenighed mellem det ærede medlem hr. Lindberg og mig om, at aktionsretten er et særdeles kraftigt våben, men det er slet ikke problemet, når vi står overfor firmaer, som ikke vil have organiserede arbejdere. Aktionsretten kan have betydning, hvor de, der er på arbejdspladsen, vil gå i aktion, eller hvor organisationen eventuelt animerer arbejderne på en arbejdsplads til at gå i aktion; men hvor der ingen organisation er, og hvor arbejderne eller funktionærerne, hvad det nu er, føler, at de vil blive forfulgt, hvis de deltager i aktionen, der har aktionsretten ikke megen betydning. Det er derfor, vi har brug for lovforanstaltninger udover det, der findes.

Nu nævnte det ærede medlem, at et firma var idømt en bøde på 1 200 kr., fordi det havde afskediget en medarbejder, der var organiseret. Jeg forstod, at det ærede medlem ville godtgøre, at så er sagen jo klar. Men det er den i virkeligheden ikke, for et firma, der beskæftiger hundredvis af arbejdere, ja, måske tusind arbejdere, og som forhindrer sine medhjælpere i at være organiseret, betaler med glæde 1 200 kr. for at blive fri for at stå overfor en

samlet front af medhjælpere. Her er de 1 200 kr. ikke engang dækning til den mand, som afskedigelsen går ud over. Men alle de andre, der bliver tilbage, føler de sig trygges og siger: så må vi ind i organisationen, for bliver vi kastet ud, får vi 1 200 kr.? Nej, resultatet er, at de pågældende holder sig tilbage, ikke ønsker at deltage i organisationen, ikke ønsker at rejse deres krav overfor firmaet, fordi de ved, at det fører til forfølgelse.

Dernæst sagde det ærede medlem, hvad han forøvrigt også påstod i sit første indlæg, at de regler, der var i de kollektive overenskomster angående tillidsmandsbeskyttelse, var bedre end dem, der står i det foreliggende lovforslag. Man skal imidlertid ikke overse, at de regler, der findes i de kollektive overenskomster, sættes ikke ud af kraft, hvis man vedtager dette lovforslag. Det er ikke et enten-eller, det er et både-og. Det ærede medlem siger, at tillidsmandsbeskyttelsen ikke er god nok. Men hvorfor har det ærede medlem så noget imod, at vi træffer foranstaltninger, som sikrer tillidsmændene yderligere? Jeg ved godt, at det ærede medlem siger: det vil vi helst ordne organisationerne imellem, vi ønsker ikke, at lovgivningsmagten skal gribe ind. Ja, men jeg ved, at der er adskillige tilfælde, hvor man har ønsket, og hvor det har været i arbejdernes interesse, at lovgivningsmagten greb ind: i ferispørgsmål, med hensyn til fabriksbeskyttelsen. Og hvordan er det med bagerne? Var de ikke her forleden dag og beklagede sig over, at ændringerne i arbejderbeskyttelseslovgivningen betød, at deres arbejdsforhold blev forringet? Deres organisationsmagt var ikke så stærk, at de kunne forhindre, at arbejdstidens påbegyndelse blev skudt frem fra klokken fire morgen til klokken tre morgen. Det er en kendsgerning. Og det er på denne baggrund, at det ærede medlem og hans parti og regeringen siger, at det hele er klar. Ganske godt med det, vi har. Det er det i virkeligheden ikke.

Der tiltrænges beskyttelse; der tiltrænges lovforanstaltninger, de har virket ophjælpende på adskillige områder, og de tiltrænges i allerhøjeste grad på dette felt. Ja, det forekommer mig, at spørgsmålet om at sikre den enkelte, som ikke direkte kan anklages for at drive fagforeningsvirksom-